

Julia Gorostidi

[homesession]

Obert del 14/06 al 04/07/2012
de dimecres a dissabte de 17h a 19h30
i amb cita prèvia: info@homesession.org

C/ creu dels Molers 15, local. 08004 BCN
www.homesession.org

«Una de las primeras mañanas»

CATALÁN

En l'exposició col·lectiva PRE-, organitzada en Homesession a l'abril en preludi als projectes individuals de cada artista, Julia Gorostidi va presentar un cartell on dibuixos a llapis retracaven episodis de la conversa entaulada amb el seu germà sobre el projecte a venir: «Els primers matins» és el resultat d'una dinàmica de diàleg entre Julia i Paul Gorostidi a partir d'una proposta de l'artista.

Julia Gorostidi va decidir en efecte basar el seu projecte en el llibre «les premiers matins du monde»: es tracta d'una publicació de l'inici dels 80, que, en forma de divulgació, entremescla relats de diferents cultures i religions sobre la creació del món. Jugant amb el caràcter declamatiu de les narracions mitològiques, Julia va orientar el projecte cap a un esdeveniment de caràcter performàtic que permetés repetir el joc de creació en un espai dedicat a ella, deixant com a muntatge expositiu el resultat de l'acció. La incorporació de la presència en temps, inherent a la performance, alludeix així a la literatura oral que caracteritza la majoria d'aquestes mitologies, re-ensenyorint-se de les seves tradicions amb una forma contemporània. El treball de Julia i Paul Gorostidi recorre a els mecanismes de repetició que els mites despleguen per manifestar la seva pròpia estructura*. Formes abruptes de la destinació, manifestacions corporals extraordinàries, articulacions del relat que aboquen a un cataclisme sobtat s'intercalen des de mitologies diferents. La reproducció de fragments claus dels relats i la seva combinació, deixant apart l'existència o no de relacions contextuals entre ells, destaquen la reiteració estructural com a punt d'unió entre tots els relats. Durant la inauguració, les accions deriven així de l'elecció d'unes frases, que, si són moments àlgids dels primers matins del món, van més enllà del seu paper narratiu i ostenten un estatut ambigü: són alhora explicacions i sentències («I Déu va vomitar els homes»), intuïció i desorientació esotèrica («El sol era el cinquè sol»), justificació i context («Els dies eren massa curts perquè el treball es pogués realitzar correctament»). El perfil evasiu de les accions de Julia i Paul cultiven aquesta indeterminació i preserva així la pluralitat de lectures que ofereix el material escrit.

La forma mitològica, en qüestionar el moment original, permet a Julia treballar el desig d'aprehensió del món: el seu trasllat a la sala d'art remet a la voluntat que anima la creació artística d'experimentar amb el que ens ve donat. Més enllà del propi espai, el marc contextual es destil·la en el projecte a través de la inclusió d'atrezzo i elements tradicionals i dispars de la galeria d'art o del seu públic: trobarem marcs negres o ulleres de sol, pintures i textos, pinzells, cadires, punts vermells en una

acumulació que reconstitueix el mite, «el missatge i sistema de comunicació»** de la galeria. Al mateix temps, el projecte procura inserir-se en les qualitats escenogràfiques de la sala de projecte i del ritu inaugural: destaca la voluntat d'interferir de forma modesta en l'acte social de la inauguració i d'intricar la performance en el moviment que aquest acte genera.

El públic de l'esdeveniment inaugural acudeix així a una galleda blanca on es van penjant a poc a poc les frases pintades i emmarcades que jeuen prèviament emmagatzemades en el sòl. Les accions i un cop de gong donen el ritme d'aquest muntatge en viu. L'acte de meta-creació podria quedar molt solemnesi no fos per la sobrietat de les accions i sobretot per la gràcia i singularitat de les frases en les quals granotes, vaques i foscors conviuen amb sols mensuals.

Si les frases emmarcades suggereixen indubtablement una referència formal a l'art conceptual, la proclamació repetida de la impuresa del món i l'extravagança d'alguns relats deixen en evidència les pretensions més ortodoxes d'aquesta tradició artística. La seva força conclusiva es veu així freqüentment desestabilitzat per la presentació d'imatges alienes a la nostra cultura- Aquestes es podrien relegar fàcilment al pur folklore o a la inconseqüència immediata si aquest caràcter rotund remetés a altres mitologies contemporànies: els imperatius i lemes comercials que, en reciclar les aspiracions d'autonomia dels 60 o 70, torcen el desig d'emancipació en precepte conformista (del «sigues tu mateix» al «sigues creatiu»). Gaudirem, en aquest sentit, la irracionalitat i la distància amb la qual llegeixem aquestes frases. La celebració de la profusió imaginativa i de la recombinació del coneixement enfront del desordre del món es converteix així en una invocació al paper de la creació.

*- Claude Lévi-Strauss, *The Structural Study of Myth*, in *Journal of American Folklore*, nº 78, 1955

** - Roland Barthes, *Mythologies*, 1957

Propers esdeveniments homesession InvitedOneDay:

06 de juliol 2012 > Projecte de residència
Virginie Laganière & Jean-Maxime Dufresne (Canada)

amb la col·laboració de:

amb el suport de:

Julia Gorostidi

«Una de las primeras mañanas»

[**homesession**]

Abierto del 14/06 al 04/07/2012
de miércoles a sábado de 17h a 19h30
y con cita previa: info@homesession.org

C/ creu dels Molers 15, local. 08004 BCN
www.homesession.org

CASTELLANO

En la exposición colectiva PRE-, organizada en homesession en abril en preludio a los proyectos individuales de cada artista, Julia Gorostidi presentó un cartel donde dibujos a lápiz retrazaban episodios de la conversación entablada con su hermano acerca del proyecto a venir: «Las primeras mañanas» es el resultado de una dinámica de diálogo entre Julia y Paul Gorostidi a partir de una propuesta de la artista.

Julia Gorostidi decidió en efecto basar su proyecto en el libro «les premiers matins du monde»: se trata de una publicación del inicio de los 80, que, en forma de divulgación, entremezcla relatos de diferentes culturas y religiones acerca de la creación del mundo. Jugando con el carácter declamativo de las narraciones mitológicas, Julia orientó el proyecto hacia un evento de carácter performático que permitiera repetir el juego de creación en un espacio dedicado a ella, dejando como montaje expositivo el resultado de la acción. La incorporación de la presencia en tiempo, inherente a la performance, alude así a la literatura oral que caracteriza la mayoría de esas mitologías, readueñándose de sus tradiciones con una forma contemporánea.

El trabajo de Julia y Paul Gorostidi recurre a los mecanismos de repetición que los mitos despliegan para manifestar su propia estructura*. Formas abruptas del destino, manifestaciones corporales extraordinarias, articulaciones del relato que abocan a un cataclismo repentino se intercalan desde mitologías distintas. La reproducción de fragmentos claves de los relatos y su combinación, dejando aparte la existencia o no de relaciones contextuales entre ellos, destacan la reiteración estructural como punto de unión entre todos los relatos. Durante la inauguración, las acciones derivan así de la elección de unas frases, que, si son momentos álgidos de las primeras mañanas del mundo, van más allá de su papel narrativo y ostentan un estatuto ambiguo: son a la vez explicaciones y sentencias («Y Dios vomitó los hombres»), intuición y desorientación esotérica («El sol era el quinto sol»), justificación y contexto («Los días eran demasiado cortos para que el trabajo se pudiera realizar correctamente»). El perfil evasivo de las acciones de Julia y Paul cultivan esa indeterminación y preserva así la pluralidad de lecturas que ofrece el material escrito.

La forma mitológica, al cuestionar el momento original, permite a Julia trabajar el deseo de adueñación de lo real: su traslado a la sala de arte remite a la voluntad que anima la creación artística de experimentar con lo que nos viene dado. Más allá del propio espacio, el marco contextual se destila en el proyecto a través de la inclusión de atrezzo y elementos tradicionales y dispares de la galería de arte o de su público: encontraremos marcos negros o gafas de sol, pinturas y textos, pinceles, sillas, puntos rojos en una acumulación de guiños que reconstituyen el mito, «el mensaje y sistema de comunicación»** de la galería. Al mismo tiempo, el proyecto procura insertarse en las cualidades escenográficas de la sala de proyecto y del rito inaugural: destaca la voluntad de interferir de forma modesta en el acto social de la inauguración y de intrincar la performance en el movimiento que ese acto genera.

El público del evento inaugural acude así a un cubo blanco donde se van colgando poco a poco las frases pintadas y enmarcadas que yacen previamente almacenadas en el suelo. Las acciones y un golpe de gong dan el ritmo de este montaje en vivo. La meta-creación podría quedar muy solemne si no fuese por la sobriedad de las acciones pero sobre todo por la gracia y singularidad de las frases en las que ranas, vacas, oscuridades varias conviven con soles menstruales.

Si las frases enmarcadas sugieren indudablemente una referencia formal al arte conceptual, la proclamación repetida de la impureza del mundo y la extravagancia de algunos relatos dejan en evidencia las pretensiones más ortodoxas de esta tradición artística. Su fuerza conclusiva se ve así frecuentemente desestabilizada por la presentación de imágenes ajenas a nuestra cultura: éstas se podrían relegar fácilmente al puro folclore o a la inconsecuencia inmediata si ese carácter rotundo no remitiese a otras mitologías contemporáneas: los imperativos y lemas comerciales, esos mandamientos que, al reciclar las aspiraciones de autonomía de los 60 o 70, tuercen el deseo de emancipación en precepto conformista (del «sé tú mismo» al «sé creativo»). ¿Cómo no disfrutar, en este sentido, la irracionalidad y la distancia con la cual leímos estas frases? ¿Cómo no ver en la celebración de la profusión imaginativa y de la recombinación del conocimiento frente al desorden del mundo, una invocación al papel de la creación?

*- Claude Levi-Strauss, *The Structural Study of Myth*, in *Journal of American Folklore*, n° 78, 1955

** - Roland Barthes, *Mythologies*, 1957

Próximos eventos homesession:

06 de julio 2012 > Proyecto de Residencia
Virginie Laganière & Jean-Maxime Dufresne
(Canada)

con la colaboración de:

con el soporte de:

